

handles politiretsviis; §§ 30, 50, 51 og 52 tilstrækkelige til at vise, at ikke alle de Sager, der i Medhold af § 83 og § 17 i de nævnte Forordninger skulle behandles paa denne Maade, ere i Lovgivningen betragtede som Politisager, men hvad jeg fremfor Alt vil lægge Vægt paa af det, som er blevet antydet under Forhandlingerne, er, at man ikke kan lægge Vægt paa disse Sager hen under de to Afdelinger for offentlige Politisager, thi dette vil ikke kunne gaae med det Formaal, som ligger til Grund til dette Lovforslag, eller med det Niemed, der ligger i Forholdet i det Hele der er blevet ordnet. Man har med Hensyn hertil troet at kunne lægge Vægt paa, at der i Lovforslagets § 4 er bestemt, at Justitiarius skal følge den almindelige Gang, naar han skønner, at Sagen kræver udførligere og omstændeligere Oplysning, og henviser den ikke til en af de to Politiafdelinger, men til en kriminel Afdeling, hvis Afdeling kunde komme til at stige over Vandet. Jeg troer, at man uden at træde i Modstrid med den Lov, som er paavist i § 4, slet ikke er noget Middel til at opnaae det Tilsigtede. Det gaaer, som man selv viser, saaledes til, at Sagen fra Justitiarius skal henvises til Justitiarius, for at han kan lade den behandle i Retten efter Rapport, som er optagen i Anledning af de Tyverier og Bebragerier; denne sendes Justitiarius, for at han kan tegne paa den, hvilken af de kriminelle eller Politiafdelinger den skal henvises.

Men hvor er det muligt, at Justitiarius, naar der forelægges ham en Rapport, som er indkommet ved, at En er paagreben, fordi han har begaaet et Tyveri, skal kunne afgjøre, om Sagen gjør omstændeligere Oplysninger fornøden, eller om Straffen vil kunne stige over Vandet og Brød? Ja, hvis det er et Indbrudstyveri, kan han nok have nogen Mening derom, men om det er første Gang begaaet Tyveri, kan han ikke vide. Dette vil, som det er bestemt af en anden æret Rigsdagsmand, først kunne sig under Sagens Behandling ved den kriminelle Ret. — Den ærede Rigsdagsmand

for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har fortrinsviis omtalt det i § 14 omhandlede Forhold; jeg kan ikke andet end med ham antage, at dette Punkt er af særdeles stor Vigtighed, og det gjorde sig ogsaa stærkt gjældende i forrige Session, og dannede Grundlaget for den Bestemmelse, som det af Folkethinget da vedtagne Lovudkast havde i denne Henseende. Man søgte derved netop at indkomme den Opinion, at det ikke er ønskeligt, at der undrages formeget fra Appel, at formeget skal lægges i en enkelt Dommers Haand, saa at der kunde opstaae den Tro, at man dog vilde være bedre faren, hvis man havde Appel, eller hvis flere Dommere deeltog i Sagens Paafjendelse.

Det er vist, at naar man mere behandler dette Forhold efter, hvad der kan anses for at være theoretisk strengt principmæssigt, saa kunde man ogsaa stille Sagen anderledes, og jeg vil med Hensyn til nogle af disse Straffe ikke have Betænkelse ved at sætte Grændsen for Appel noget høiere. Men da det kommer an paa ved denne Lov, der kun bliver midlertidig, at søge at handle i samme Aand som den, der skal udvikle sig efter den paatænkte nye Retspleie, saa er det vigtigt at berede Forbunden for den saaledes, at de Foranstaltninger, der nu træffes, ikke møde Mistillid, og derfor troer jeg, at det er rigtigt at holde fast paa den Bestemmelse, som Folkethinget i sin Tid ansaae for at være hensigtsmæssig, og som ogsaa var optagen i Regjeringens Udkast. Der bliver da en Sfære, hvor den enkelte Dommer kan bevæge sig, uden at der er Spørgsmaal om Appel; i andre Tilfælde gaaer Sagen til flere Dommere og kan saaledes være Gjenstand for Appel efter de almindelige Regler. Det har forundret mig stærkt, at man har havt Saa meget imod den Bestemmelse i Regjeringens Udkast, der stemmer overeens med, hvad Folkethinget vedtog, at man skulde kunne affordre den Tiltalte en Erklæring om, hvorvidt han vilde tage til Takke med Enkeltdommerens Dom i de Tilfælde, hvor Straffen maatte antages at overstige de Grændser, der her ere fastsatte.